

Arrest

nr. 242 994 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 4 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 augustus 2019 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 3 mei 2019, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 2 juli 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 5 augustus 2019 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2019 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[B.M.] [...]

+ minderjarige dochter:

[B.M.K.M.] [...]

Nationaliteit: Ghana

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [B.M.K.M.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28.06.2019 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Ghana.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielpcedure nog lopende is of er nog geen bijlage 13qq afgeleverd werd na het afsluiten van de asielpcedure, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielpcedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

In essentie argumenteert verwerende partij dat de arts-adviseur in haar evaluatie van 28 juni 2019 meedeelde dat "de medische behandeling en opvolging (van eerste verzoekende partij, eigen verduidelijking) beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Ghana".

De arts-adviseur bevestigt in haar evaluatie dat eerste verzoekende partij met ventrikelse[p]tumdefect (VSD) oftewel een gat in haar hart werd geboren van het type "malalignment" (tetralogie van Fallot) (zie stuk nr. 4, p. 1/4 onderaan, eigen nummering).

Ingevolge de regelmatige medische behandeling vertoont eerste verwerende partij geen tekens van overdruk in de bloedvaten van de longen (pulmonaal hypertensie) maar dient een afwachtende houding van 2 à 3 jaar aangenomen worden (zie stuk nr. 4, p. 2/4 bovenaan, eigen nummering). Dit betekent dat rekening houdende met de onzekere evolutie zorgvuldigheids- en veiligheidshalve de beslissing een tijdelijke regularisatie van 2 à 3 jaar had moeten toekennen.

Door deze tijdelijke regularisatietermijn van 2 à 3 jaar niet te verlenen neemt verwerende partij het risico dat eerste verwerende partij sterft.

Het recht op het leven is absoluut en kan juist daarom niet afgewogen worden met het uitsparen van de medische en verblijfskosten van eerste verzoekende partij en haar verzorgende moeder, tweede verzoekende partij. Deze kosten kunnen nooit een evenredig tegengewicht zijn voor een mensenleven die ten koste van dit mensenleven als bij een wet voorziene en in een democratische samenleving noodzakelijke maatregel in het belang van de nationale vrijheid, de openbare veiligheid, ter voorkoming van wanordelijkheden of strafbare feiten, ter bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen kan kwalificeren en in rekening worden gebracht.

Noch uit de tekst van de bestreden beslissing (zie stuk nr. 2) noch uit evaluatie van de arts-adviseur (zie stuk nr. 3) blijkt dat een tijdelijk verblijf verblijf die in wezen zorgvuldig en veiligheidshalve is een bedreiging van de democratische samenleving, openbare orde en veiligheid, etc. zou kunnen vormen waardoor het absoluut recht op leven en even absoluut verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (artikel 15 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd) zouden moeten terzijde geschoven worden.

De beslissing is hierdoor kennelijk onevenredig.

Schending van het evenredigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing houdt hiermee het reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd in.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

De beoordeling van de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst steunt op informatie uit de MedCOI-databank die niet publiek is en niet wordt meegedeeld waardoor verzoekende partijen niet in de gelegenheid zijn om de juistheid van informatie te controleren of om na te gaan of er geen belangrijke nuances in deze informatie voorkomen die wat hen specifiek betreft beslissend zijn waardoor zij niet kunnen terugkeren naar Ghana en de "toegang tot beschikbare zorgen en opvolging te krijgen" hetgeen hun rechten van verdediging onherstelbaar schaadt.

Omwille van het occult karakter van de beslissende informatie kan verzoekende partij op dit punt niet meer dan een hypothetisch verweer voeren en wel als volgt.

De medische behandeling en opvolging veronderstellen dat verzoekende partijen:

- een pediatr consulteren,
- een kindercardioloog consulteren, en
- een chirurgische correctie door een chirurg laten uitvoeren;
- de medicijnen Captopril en Furosemide (die eerste verwerende partij op het ogenblik krijgt toegediend) ononderbroken kunnen worden bekomen en toegediend in het land van nationaliteit,

en

- eerste verzoekende partij geen complicaties lijdt die andere niet onderzochte behandelingen, opvolgingen, ingrepen of medicijnen vereisen terwijl deze complicaties in de bewoordingen van de arts-adviseur naarmate de afwachtende periode van 2 à 3 jaar niet uitgesloten zijn (zie stuk nr. 3, pp. 1 en 2/4, eigen nummering).

De noodzakelijke verzorging die de arts-a[d]viseur als vanzelfsprekend aanwezig acht strookt niet met de vaststelling van het UN Committee on the Rights of the Child dat het sterftepercentage van peuters en kleuters (infants) in Ghana 60 procent bedraagt (zie stuk nr. 5, UN Committee on the Rights of the Child (CRC), Concluding observations on the combined third to fifth periodic reports of Ghana, 9 June 2015, CRC/C/GHA/CO/3-5, <https://www.refworld.org/docid/566fc3944.html>, p. 12)

Uit de motiveringen van de bestreden beslissing en het advies van de art-adviseur en door de ontoegankelijkheid van de medische bronnen waarop voorgaande administratieve documenten steunen kan niet worden nagegaan of de ziekte waaraan eerste verzoekende partij niet onder deze 60 procent valt. Verwerende partij reikt ook geen gegevens aan waaruit blijkt dat zij dit heeft overwogen en onderzocht.

Om dezelfde redenen handelde verwerende partij onzorgvuldig. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De beoordeling dat uit het voorgelegde medische dossier geen contra-indicatie blijkt om te reizen verandert niet aan voorgaande vaststellingen en kan als impliciet motief op zich niet volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

Toelichting. Artikel 3 van het voormelde Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd luidt onder de subtitel "Verbod van foltering":

«Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»

De bescherming verleent door artikel 3 tegen hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen geldt als absoluut (art. 15 van het voormelde Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd; EHRM 17 december 1996, nr. 25964/94, § 40; EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, § 88). De bescherming verleent door artikel 19, § 2 van voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is hiermee even absoluut en laat geen uitzondering of afwijking toe zelfs niet in een "nationale noodtoestand die het leven van de Natie bedreigt" (EHRM 17 december 1996, ibidem, § 40; EHRM 7 juli 1989, ibidem, § 88).

Deze bescherming is tevens ruimer dan de internationale bescherming en kan hiertoe niet beperkt worden (EHRM 17 december 1996, nr. 25964/94, § 41).

§. In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen of machtoverschrijding herstellen.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat haar minderjarige dochter lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoeksters dochter dit kind niet verhinderen om te reizen en dat de vereiste medische zorgen in Ghana beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Tevens moet worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat een bestuur een document waarnaar het in een administratieve beslissing verwijst bij deze beslissing dient te voegen wanneer het de dienstige inhoud van dit stuk reeds heeft weergegeven in de administratieve beslissing zelf (cf. RVS 23 april 2015, nr. 11.249 (c)). Het gegeven dat verweerder de door de aangestelde ambtenaar-geneesheer in een niet-publieke databank teruggevonden documentatie aangaande de beschikbaarheid van de zorgen die de dochter van verzoekster behoeft niet heeft gevoegd bij de bestreden beslissing laat in casu dan ook niet toe te concluderen dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. De ambtenaar-geneesheer heeft immers duidelijk weergegeven dat uit deze documentatie blijkt dat een pediatre en een kindercardioloog in Ghana kunnen worden geconsulteerd en dat in dat land de mogelijkheid tot chirurgische correctie van een tetralogie van Fallot mogelijk is. Hij heeft daarnaast ook duidelijk vermeld dat de medicatie die verzoeksters dochter nodig heeft, meer specifiek Captopril en Furosemide, beschikbaar zijn. Er kan dan ook niet worden gesteld dat beslissende informatie – die bovendien kan worden teruggevonden in het administratief dossier – een occult karakter heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekster bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Allereerst stelt verzoekster dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft geduid dat wat betreft de medische problemen van haar dochter gedurende twee tot drie jaar een afwachtende houding dient te worden aangenomen. Zij meent dat hieruit kan worden afgeleid dat het is vereist om haar en haar dochter gedurende deze periode tot een verblijf in het Rijk te machtigen, om te vermijden dat het leven van haar kind in gevaar komt. Verzoekster verliest hierbij schijnbaar uit het oog dat de door verweerder aangestelde controlearts noteerde dat haar kind geen “geen tekens van overdruk in de bloedvaten van de longen (pulmonaal hypertensie) [vertoont]” en dat dus een afwachtende houding wordt aangenomen omdat het vastgestelde gaatje in het hart van dit kind zich wellicht spontaan zal sluiten over een periode van twee of drie jaar. De vaststelling dat het medische probleem van verzoeksters dochter over een periode van twee tot drie jaar vanzelf kan verdwijnen geeft geen aanleiding tot de conclusie dat moet worden aangenomen dat dit kind in deze periode een ernstig risico loopt op overlijden en dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer dat er geen reëel risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van dit kind of op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in haar land van herkomst of verblijf incorrect of kennelijk onredelijk is.

Verzoekster stelt daarnaast dat de vaststelling dat er geen contra-indicatie bestaat om te reizen op zich niet volstaat om de aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, af te wijzen. Zij toont met haar betoog echter niet aan dat de vaststelling dat er geen dergelijke contra-indicatie bestaat incorrect is. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft zich ook niet beperkt tot het verduidelijken dat uit het voorgelegde medische dossier, wat betreft verzoeksters kind, geen beletsel blijkt om te reizen. Hij heeft tevens uitvoerig uiteengezet op grond van welke vaststellingen hij van oordeel is dat de vereiste medische zorgen ook in het land van herkomst van verzoekster en haar dochter beschikbaar en toegankelijk zijn.

In de mate dat verzoekster betoogt dat uit een verslag van de Verenigde Naties van 9 juni 2015 blijkt dat *“het sterftepercentage van peuters en kleuters (infans) in Ghana 60 procent bedraagt”* kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster uitgaat van een incorrecte lezing van dit verslag. Er wordt in dit verslag namelijk niet aangegeven dat zestig procent van de kinderen in Ghana sterft, doch wel dat het aantal overlijdens van pasgeboren kinderen zestig procent uitmaakt van het totaal aantal overlijdens van kinderen in Ghana. Verzoeksters kind was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen bovendien reeds ouder dan een jaar en kan dus niet worden beschouwd als een pasgeboren kind. Verzoeksters verwijzing naar voormeld verslag, waarvan trouwens niet blijkt dat het de actuele situatie in Ghana nog correct weergeeft, laat dan ook niet toe te besluiten dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer een nuttig stuk over het hoofd heeft gezien, laat staan dat zou blijken dat de door deze arts gedane vaststellingen inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen die verzoeksters dochter behoeft incorrect zijn.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Verweerder heeft vastgesteld dat verzoeksters dochter kan reizen zonder dat haar leven of fysieke integriteit in het gedrang komt en dat zij in Ghana kan beschikken over de nodige medische zorgen en deze ook voldoende toegankelijk zijn en verzoekster toont niet aan dat verweerders vaststellingen foutief zijn. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen het recht op leven van haar kind miskende of dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat dit kind wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK